

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 401/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4Nt/19/2024 z 5. septembra 2024 a uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4Tos/97/2024 z 28. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. decembra 2024 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 47 a čl. 49 Charty základných práv a slobôd Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj práv zaručených čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 [sťažovateľ uvádza nesprávne čl. 8 ods. 3 písm. c), pozn.] Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje obe napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Súčasne žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a v nadväznosti na uvedené žiada priznať aj náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2T/49/2021 z 20. januára 2022 bol sťažovateľ odsúdený pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v zmienenom rozsudku. Za to mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Súčasne mu bol uložený ochranný dohľad na dobu 3 roky a povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške identifikovanej v predmetnom rozsudku.

Návrh, ktorým sa sťažovateľ domáhal v danej veci obnovy konania, bol uznesením okresného súdu zamietnutý podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ zdôrazňuje, že v pôvodnom konaní bol odsúdený pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu, ktorým spôsobil škodu veľkého rozsahu. Po novele Trestného zákona vykonanej zákonom č. 40/2024 Z. z. sa výška škody zmenila tak, že už nemožno uvažovať o právnej kvalifikácii skutku, ktorý bol daný sťažovateľovi za vinu, ako obzvlášť závažného zločinu. Daná novela bola predmetom prieskumu pred ústavným súdom v konaní o súlade právnych predpisov vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 3/2024, ktoré bolo ukončené nálezom z 3. júla 2024 (ďalej len „nález sp. zn. PL. ÚS 3/2024“). Nález ústavného súdu pritom s poukazom na § 93 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predstavuje obligatórny dôvod obnovy trestného konania. V danej situácii sa neskúma splnenie zákonných podmienok obnovy konania v zmysle Trestného poriadku, pretože na obnovu konania postačuje iba existencia nálezu ústavného súdu a skutočnosť, že príslušný trest uložený v pôvodnom konaní ešte nebol vykonaný. Zákonodarca vytvára neodôvodnené rozdiely medzi osobami, ktoré boli odsúdené podľa skôr účinnej právnej úpravy, a osobami, ktoré boli odsúdené na podklade neskoršej normatívnej regulácie. Okresný súd a krajský súd sa v tomto smere nevyrovnali s argumentmi sťažovateľa, ktoré oprel o názory vyšších súdnych autorít. Sťažovateľ v konaní pred krajským súdom podnietil iniciáciu prejudiciálneho konania vo vzťahu k § 394 ods. 1 a 2 v spojení s § 368 ods. 1 a 2 „a nasl.“ Trestného poriadku, pričom táto námietka ostala bez adekvátnej reakcie.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K uzneseniu okresného súdu:

5. Podľa princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto uvádza, že nemá právomoc preskúmať uznesenie okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe sťažnosti krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa (m. m. napr. III. ÚS 357/2024). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

IV.2. K uzneseniu krajského súdu:

6. Ústavný súd zvyrazňuje, že účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného konania, čo sa týka verifikácie a prehodnocovania už vykonaných (a obsahovo nezmenených) dôkazov či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav všeobecným súdnictvom v pôvodnom konaní, ani preskúvanie vecnej správnosti rozhodnutia (R 6/1997) či zákonnosti postupu súdu vo vzťahu k obhajobe (R 35/1988). Účelom obnovy konania nie je ani posúdiť celkovú zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, teda docieľiť prieskum právoplatného rozhodnutia o vine odsúdeného vrátane posudzovania primeranosti trestu uloženého v pôvodnom konaní bez relevantných nových dôkazov či nových skutočností súdu skôr neznámych. Dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku je aj tzv. derogačný nález ústavného súdu, ktorým bol autoritatívne konštatovaný nesúlad právnych predpisov, ako zákonná výnimka majúca povahu právneho dôvodu obnovy konania (m. m. napr. IV. ÚS 31/2025).

7. Krajský súd však správne poukázal na to, že nález sp. zn. PL. ÚS 3/2024 v spojení so zákonom č. 40/2024 Z. z. nepredstavuje prípad vyplývajúci z § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, keďže ústavný súd daným nálezom nevyslovil protiústavnosť žiadneho z ustanovení Trestného zákona, ktoré by sa dotýkali pôvodnej sťažovateľovej veci. Derogačná časť zmieneného nálezu sa týkala iných, nesúvisiacich ustanovení trestno-právnych predpisov. Pritom len samotná zmena príslušných ustanovení Trestného zákona v čase po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku vyhláseného v pôvodnom konaní nie je dôvodom na povolenie obnovy trestného konania nielen podľa názoru krajského súdu (s. 6 uznesenia krajského súdu), ale ani podľa judikatúry ústavného súdu (m. m. napr. IV. ÚS 31/2025). Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu preto ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval [predovšetkým § 394 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného poriadku a § 93 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.] v súlade s ustáleným výkladom (aj najvyšších súdnych autorít), pričom jeho úvahy sú logické, legitímne a ústavno-právne akceptovateľné.

8. Pokiaľ ide o sťažovateľom tvrdenú potrebu aplikovateľnosti charty a snahu o iniciáciu prejudiciálneho konania, ústavný súd podotýka, že všeobecné súdy nemusia poskytnúť odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Sťažovateľ v predmetnej veci nenamietal aplikáciu právne záväzného aktu Európskej únie. Keďže o veci sťažovateľa sa rozhodovalo na základe vnútroštátneho práva, nejde o žiadnu zo situácií, ktoré by v tomto konkrétnom prípade opodstatňovali aplikovateľnosť charty. Inými slovami, sťažovateľ nepomenoval žiaden aspekt európskeho práva vyskytujúci sa v jeho právnej veci. V tomto dôsledku absentuje vecná súvislosť medzi uvádzanou skupinou argumentov a uznesením krajského súdu (m. m. napr. III. ÚS 18/2025).

9. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade uznesením krajského súdu, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023).

Ústavný súd je toho názoru, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba ústavne významná súvislosť medzi uznesením krajského súdu a argumentačnými líniami formulovanými v ústavnej sťažnosti. Uznesenie krajského súdu nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom uvádzaných práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť avizovanej časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v rozsahu smerujúcom proti uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

IV.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

10. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. napr. I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené (bod 2 výroku tohto uznesenia).

11. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu